

Istarska SF scena ljetos je obogaćena prvim istarskim SF fanzinom.

Riječ je o EON-u, djelu Leona Zambona i Bojana Peršića iz Labina, koji će na jednom mjestu skupljati najsvježije sf priče. Uz njih, sadržaj se proširuje na književnost (teorijsku), znanost, film i dr, a donosi i novosti sa domaće (hrvatske) sf scene.

Odmah po izlasku prvog broja EON-a, razvila se suradnja s našim časopisom tako da u svakom broju M111 (počevši od ovog) možete uživati u jednoj sf priči, dok će čitateljstvo EON-a dobivati po jedan članak iz znanosti.

U izradi je web portal na kojem će biti dostupna i elektronička verzija fanzina.

pukotina u krugu

piše: Nenad STOJKOVIĆ

Odjavio sam svoje tijelo jedanaestog rujna u dvanaest i četrdeset. To je jutro užljebljeno u moje sjećanje, bolno i otrovno, oštro kao čavao zabijen pod nokat. Sjećam se da je ispred mene treperio isti ovaj display sa svim brojkama koje pokušavaju zarobiti vrijeme. Prethodnu sam noć proveo budan, budan iznutra i izvana, čekajući hladnu zoru da preplavi metalni okvir prozora. Upijao sam sve oko sebe kao da nikada više neću ništa osjetiti na taj određeni način. Djelomično sam bio u pravu... Doduše, već sam tada bio samo djelomično ljudsko biće. Dvostruka mjerila – to je istinski put budućnosti! Zaklinjem se mojim made-in-Thailand živčanim sustavom. Ironično je kako Institut reklamira proceduru sa sloganom – “Otkrijte svemir Vašeg tijela” i onda nas sklapa koristeći proizvode istih onih tvornica koje su nekoć proizvodile dijelove za one prastare karampane od raketa iz prvog svemirskog programa. Srećom, mi procedurirani nemamo naviku eksplodirati kod prve test-vožnje.

No istinski tragična razlika između prvih svemirskih programa i preuzimanja artificijelnog tijela jesu majmuni! U potonjem smo slučaju pokusni majmuni bili mi! A barem što se čovjeka tiče, zakoni evolucije su jasni – majmuni su uvijek na najvišim položajima.

Znao sam i prije procedure da je većina mojih organa u dobrom stanju (dobro, jetra uvijek malo propati). Kasnije sam čak, u svom svemiru svoje gluposti, s ponosom popratio nekoliko transplantacija mojeg inventara. Teško je opisati osjećaj kad čovjek drži u rukama vlastita pluća. Dojam je onaj doslovce shvaćene poezije – krajnje zatupljujuće. Moram priznati da mi nije bilo isuviše teško u mojem starom obličju. Bilo jest manjih bolesti, ali nikad ništa ozbiljno, ništa Jobovski. Jednom sam iščaošio gležanj i pretukli su me nekoliko puta – djeca siromaha, naravno (obavezna mix-zona kroz osnovnoškolsko obrazovanje). Nikad nisam saznao kakvu su odmazdu istrpjeli njihovi roditelji od strane mojeg osvetoljubivog oca. Iskreno, nikad me nije ni zanimalo... Škola režima nas stavlja u iste klupe samo da bi shvatili kako je jednakost stanje koje ne odgovara ni jednima, ni drugima. Istinska uniformiranost ubija želju za življenjem, a ona lažna ubija želju za preživljavanjem. Boga pitaj (nije da sam ja neki vjernik) zašto, takvim sam se mislima bavio dok je moj mozak čekajući na transfer, plutao kao nakupina ispućane gline u tanku ispunjenom zelenkastom tekućinom. Kako bih mogao opisati to 'ljupko' iskustvo..? Biti svjestan kada ste orobljeni svih vaših pet osjetila znači da ne možete zaspati. Zaključani ste unutra sa svojim strahovima i krivnjom, zarobljeni unutar nevidljive prostorije gdje zvuk vaših misli odjekuje bliže i glasnije nego što bi trebao, nego što je podnošljivo. Nalikuje onim besanim noćima kada vam se um pretvara u supersonični vlak izvan kontrole, koji hrlu u beskonačnoj sekvenci prozora osvijetljenih paranoidnim mislima i nerazumno uveličanim problemima. Samo što se u ovom slučaju ne možete prevrtati u krevetu, ustati se i obrisati hladni znoj s čela, odšetati prema usamljenom svjetlu kojeg ste upalili u utrobi kuće. Moj puni sat u tanku činio se kao produženi odmor u paklu. Sasvim dovoljno da se shvati u potpunosti okrutnost države koja je zamijenila smrtnu kaznu sa doživotnom osudom na to užasavajuće čistilište.

No, jednom kada sam dobio svoje umjetno tijelo, od čitavog je doživljaja ostala samo ružna uspomena i osjećaj sažaljenja prema onoj siromašnoj djeci koja su me nekoć maltretirala. Oni si nikada neće moći priuštiti garanciju na tristo godina mladosti i života bez boli – ono postignuće koje je zaškakljalo ego čovječanstva u cerek lažnog uvjerenja – onog da smo se konačno izdigli iznad smrti. Zar sam rekao, Smrt? Ustvari sam mislio na Ljudski Defekt Starenja, poznatiji i kao HAD (Human Aging Defect). Kakva nomenklatura! - kao da su ostale životinje na planetu imune na starenje. U svakom slučaju, HAD je danas općeprihvaćeni naziv za onu, najstrašniju od svih bolesti. Kažu novinari da je zanimljivo kako joj ime na engleskom neodoljivo sliču na prethodnu pošast koja je držala top-poziciju – Aids-Hades, Aids-Hades... Otkuda im bestidnost da uopće stavljaju to dvoje jedno pored drugoga ili u istu kategoriju, nikada mi neće biti jasno. Možda se radi o drskosti znanosti, što nas vraća na našu prvotnu temu. Tehnologija ili marketing (ne znam, često ih miješam u posljednje vrijeme) kaže kako se procedura može istinski kritizirati samo ako je isprobate na vlastitoj koži. A kako na svijetu postoje samo dvije manjine koje priznaju svoje greške – oni uhvaćeni s rukama u vreći i oni koji bi htjeli da ih puste iz vreće – sve me to podsjetilo da moram pohvaliti svoju noviju kožu. Već sam je prvi dan isprobao na svijeći (vrlo gotik i šik!). Daje vam lijep osjećaj topline, a kada pretjerate nema boli, samo neuobičajeni nemir i srsi koji vas poprilično nježno upozoravaju da vam nije potreban pogled na lice dermatologa rastopljeno krajnjom dosadom u neku vrstu Shar-Pei look-a. Također nema više slinjenja, hrkanja, podrigivanja, ni latice sa ruže neugodnih vjetrova, barem ne onih koje drugi mogu zamjetiti. A u visokim društvenim krugovima – mojim krugovima – sve su ovo visoko cijenjeni nedostaci. Fleksibilnost i izdržljivost tijela su uvelike povećani, što je, naravno, vrlo popularno kod dama. Možete zamisliti – a znam da se trudite.

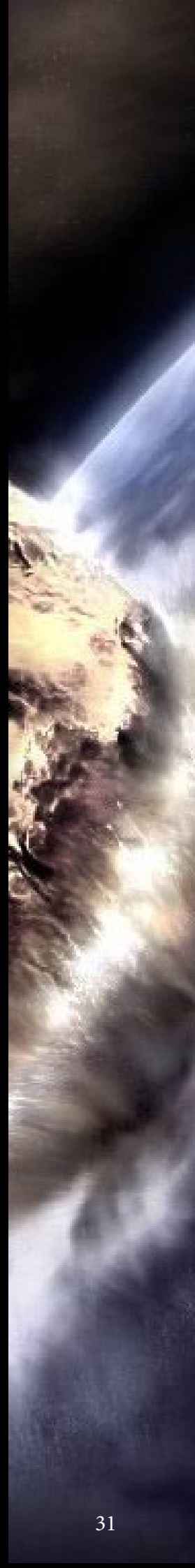
S druge strane, priče o povećanoj percepciji su ništa doli horror-bajke. Tko bi ikada mogao zaspati osluškujući krckanje antiknog namještaja ili okrenuti pogled suncu kroz pogrešnu stranu povećala!? Urbane legende govore i kako je za stvaranje jednog ovakvog tijela poput mojeg potrebna smrt ili umorstvo tuceta podobnih ljudi. Takve su maliciozne difamacije proizvod plodne mašte potlačenih i neukih radnika – kaže službeni glasnik MIGa 21 (Multi-racial Inter-planetar Government of the twenty one Supra-Nations) Multirasna Inter-Planetarna Vlada dvadeset i jedne Supra-Nacije. Takvi natpisi na SistemNetu trebali bi podilaziti nama bogatima, glede činjenice da mi ne padamo na takve priče pošto jedini imamo dovoljno slobodnog vremena kako bi se поближе upoznali sa raznim poljima znanosti i umjetnosti. Odista, teško je i plemenito naše breme prosvijetljenosti! Da sada možete vidjeti moje iskrivljene usne i cinični izraz ostavili biste mjesta sumnji jesam li samo pompozni jet-set skorojević ili čangrizavi pobunjenik koji rovari negdje u

pozadini – uglavnom po vlastitom smeću. Pretpostavljam da je svaki od ovih odgovora samo napola točan, kao i sve istine dan danas.

Istinska nakana MIG pamfleta, poput već spomenutog, leži u izazivanju još jednog radničkog štrajka-pobune kako bi vojni proizvođači mogli isprobati svoje proizvode na živim metama i tako opravdati svoje troškove proizvodnje. Država nema više neprijatelja osim ako ih ne izmisli među svojim građanima. Vjerujte mi, znam o čemu govorim. Dio moje korporacije proizvodi oružje, te pritom ono najstrašnije od svih – AMB (Anti-Materijsku Bombu). Prokletinja se, u principu, sastoji od zrna antimaterije zadržanog u čistom vakuumu elektromagnetskim zavojnicama unutar sržne kapsule. Jednom kada raketa dostigne svoj cilj, mehanizam deaktivira unutarnje svetište bojeve glave i sve ode u tri pizde materine, odnosno k vragu. U usporedbi sa AMB-om hidrogenske su bombe obične petarde, barem su mi tako rekli.

Ne pitajte me samo otkud je nešto toliko strahotno moglo dobiti tako otrcano ime (neki šaljivdije su joj dali nadimak NEMB – Nothing Else Matters Bomb)! Na koncu konca, otrcanost i predvidljivost su zaštitni znakovi posljednja dva stoljeća. U njima je sadržana većina razloga naše spore, ali sigurne propasti. Kako je sve to tako tipično za nas ljude. Nismo još ni otkrili način kako doći do druge zvijezde, ali već smo se osigurali da je možemo uništiti. Svi koji se izjasne da je takvo što ludost smjesta bivaju okarakterizirani kao "primitivni majmuni koji uzalud buče i udaraju svojim kostima oko savršenog i neuništivog monolita našeg državno-društvenog ustroja." I ja spadam u ove kostolomce koji bubnjaju protiv AMB-a, ali ne mogu ništa promijeniti. O takvim stvarima odlučuje Odbor razrješujući mene bilo kakve obaveze. Što se tiče odgovornosti, ja svoju prebacujem na odbor, taj odbor na neki drugi odbor, i tako dalje. Ako nešto krene krivo, kao na primjer potpuna anihilacija Jupitera, nema nikoga koga bi se moglo direktno optužiti. Žrtveni jarci? Naravno! Ali svi ionako znaju da oni nisu pravi krivci. To je kao da pokušavate jednom određenom kilometru kvadratnom tektonske ploče prišiti nedavni zemljotres.

Sve je spomenuto dio dobrog, starog sistema dvadesetog stoljeća koji još uvijek radi savršeno! Nije ni čudo da je upravo u tom periodu počeo uspon moje obitelji. Moj pra-pradjed je bio predsjednik jedne manje naftne kompanije. U prvim je desetljećima novog milenija uložio sve što je imao u kupovanje koncesija na izvore pitke vode. Do vremena mog djeda voda je postala najprofitabilniji posao u povijesti. Tako se djed sa vode proširio na hranu i proizvodnju energije na bazi vodika, a moj otac je zatvorio magični krug sa tvornicama oružja i lijekova, te međuplanetarnim prijevozom. Sve što bih ja mogao dodati bilo bi samo korak natrag na ekonomskom pijedestalu. Savršeni preduvjeti za moje osjećaje manje vrijednosti i samoprijezira. Iskreno govoreći nikada se nisam uklapao u opis radnog mjesta, kao ni u društveni položaj. Samo za primjer, sjećam se jednog elitističkog primanja kojem sam prisustvovao prije skoro pola stoljeća. Za večerom sam zurio u svoj odraz na jednom od golemih zrcala kojima su bili popločani zidovi ručavaone. Iako sam bio okružen ljudima s umjetnim tijelima, svejedno sam se našao zatečen vlastitim izgledom u sto četrdesetoj godini života. To je bio suštinski depresivan trenutak samosvijesti. Kao da sam se iznenada probudio/našao dijelom tog okupljanja umišljenih marioneta, vampira bez duše porođenih iz slatko-gorkog ugriza moderne znanosti. Znao sam sve njihove mračne tajne i zbog toga ih prezirao. Moje tajne službe su kudikamo efikasnije od njihovih, te se prije ili kasnije na mom stolu pojavio kopirani PDV svakog od prisutnih. PDV je Personalna Datoteka Virtualnog svijeta ili kako je mi volimo zvati Ormar. U Ormarima elite kosturi su nabacani u brda. Svi su do jednoga čudovišta, pedofili, nekrofilni, serijski ubojice, sva utjelovljenja mračne strane ljudske prirode koji često ostvaruju svoje bolesne fantazije i izvan svojih Virtualnih Lijesova. I to je vladajuća klasa, to su ljudi kojima sam se morao osmijehivati triput tjedno bez da izgubim apetit. No te spomenute večeri moja je staložena vanjština popucala po šavovima. Tražio sam bilo što da mi pruži odušak od tjeskobe koja se gomilala u grudima. Tada sam ispustio jednu "krmaču". Predložio sam da bi se Institut, u kojem smo svi zaprimili svoja art-tijela, trebao prekrstiti u "Zavod Svetog Dorian Greya". Moja šala je ocijenjena kao pretjerano morbidna (preblizu istini) i od lošeg ukusa (s obzirom na insinucije). Dakako, nitko nije ovu ocjenu iznio naglas jer se nitko nije htio zamjeriti službenom vlasniku BOMBE. Njihove su reakcije bile kukavički pristojne i primjereno izvještane, kao što sam i očekivao. Ništa drugo ne bi zadovoljilo moj "sirovi i zastarjeli" smisao za humor. Večer je završila tako što sam se otvoreno iskalio na svima u prostoriji, prevrnuo stol, porazbio zrcala, te šakama izbrisao lice jednog političara koji se u slobodno vrijeme zabavljao mlateći svoju obitelj i siljući maloljetnice. Inače, ja sam potpisnik peticije koja podržava zakon da se nepobitno dokazani nasilnici šalju na lobotomiju, a silovatelji direktno u visoke peći. Kakogod, ishod čitave večeri rezultirao je mojim statusom izopćenika. Osuda koju sam prihvatio sa neskrivenim oduševljenjem. Taj je kratki spoj

u mom društvenom krugu eskalirao nekoliko tjedana kasnije kada sam "pustio" da njihovi PDV-i procure na SystemNet. Kakve su to reakcije bile! Pravi gnjev lažnih pravednika! Moj upliv u čitavu aferu bila je neka vrsta javne tajne, tako da sam do danas primio točno dvije tisuće šesto pedeset i tri anonimne prijjetnje smrću, ali me od onda novinari idolatriziraju. Sve u svemu, naklonost medija mi je učinila mnogo dobrog kroz ove godine, dok su perverznci dobili ono što su zaslužili. Oduvijek sam gledao s visoka na snobove i u tome pronalazio vlastiti snobizam. Po toj sam disciplini pljunuta slika mojeg pokojnog oca. Još jedan obruč zatvoren i zapečaćen oko genetske omče. Jedna od rijetkih stvari kojih se sjećam o mom ocu je ta da je volio citirati iz autobiografije Walt Disneya "Odmrznuto vrijeme" (original; "An insider outside his time") u pet dijelova; "Mrtva hladna noć" ("It's been a cold, cold night"), "Tko ubija nedužne građane!?" ("Hidden"), "Kad zahladi na desno" ("When hell freezes over"), "Bambi nosi Magnum 45" ("Bambi's got a gun") i "Autocesta za mjesto gdje sunce nikad ne sja" ("Highway to the future"). Stari bi citirao napuhane i pretenciozne stvari kao: "Kotač života i smrti nešto je u što se ne bi trebali uplitati. Ako su drevni Sumerani to znali, zašto mi to odbijamo shvatiti!?"

Složivši se s takvim filozofijama moj je otac odbio podvrgnuti se proceduri, a komentar na tu odluku savršeno je reflektirao njegovu ličnost:

- Sine, da radim kao lutka stajao bih po cijele dane u izlogu. Ali pošto ne znam kako biti lutka, ne kradem im posao jer bi me na kraju lutke pokopale. —

Da sam tada imao hrabrosti progovoriti moj bi odgovor na ovo vjerojatno bio — Stari, ne lupaj gluposti! — ili — Ali Gepetto ne bi bio Gepetto da nije napravio lutka. — Danas nisam baš siguran u ovu tvrdnju. Možda je to užasna laž, a ja imam dobar nos za laži. Kad smo već kod laži, prije nekih šezdesetak godina financirao sam nekoliko procedura za siromašne. Moja savjest je u istom uživala i prezirala moć koju sam iznajmio od doktora. BOGatašku moć da odlučujem tko će živjeti još tristo godina pošteđen sve patnje, a tko neće. Kao i sa svime najteža je stvar bila izbor, a ja bih uvijek izabrao terminalne bolesnike — sa samo jednom iznimkom. Jednom i samo jednom sam platio pretvorbu savršeno zdravoj ženi koja je sada... moja bivša žena.

U obranu ove sebičnosti mogu reći da je u mojim krugovima ona tupa ljepota nadomak savršenstva postala živa pošast. No srećom, još uvijek postoji alternativa toj andeoskoj dosadi. Među običnim pukom još uvijek ustraje osvježavajuća raznolikost koja nije samo ugodna oku već i vrlo zdrava za genom eventualnog produžetka loze (preporučuju je doktori sa sva tri planeta). Ja sam tražio određenu vrstu zakukuljene ljepote koja se otkriva postepeno i cvjeta sa strpljenjem. Ona je imala takve kvalitete i sa svoje strane nije me smatrala odbojnim. Tako smo Mi (moj novac i ona) postali uskoro prijatelji i shvatili da smo kompatibilni. Jedina stvar koja je nedostajala bila je, naravno, ljubav. Sredili smo to onako kako sam uvijek srediavao To sa svim ženama u svom životu koje nisu bile samo poznanice ili seksualni Olympus Mons. Naručili smo dvije hipno-ampule koje su nas preko noći uvjetovale na strastvenu kemijsko-ljubavnu vezu. Moja početna predanost mogla se izmjeriti po tome što nikada nisam uzeo veću dozu od one s njom. Nažalost, predoziranje je fatalno u svim segmentima života. Ona je bila isuviše ljubomorna, a igla sa represivnom supstancom isuviše blizu mom instinktu za samoodržanjem. Zahvalan sam što je prijateljstvo jedina stvar za koju još nisu izmislili kemijski manipulant. Tako da smo na kraju — OSTALI PRIJATELJI! Bože, kakva sprdnja! No, c'est la vie! Znae kako kažu, Dobre stvari kratko traju, a kemijski inducirane dobre stvari traju još kraće. Vjerujte mi oko ovoga. Ja sam stručnjak za kratke i krhke veze... Vani počinje kiša. Eto! Trideset i pet celzijusa u prosjeku, najhladniji dan na Zemlji u posljednje četiri godine i baš danas ovdje mora padati kiša!... Sranje! Zaboravio sam svog pravog živog psa u parku! Sutra ću ga naći polu-raspadnutog od kiseline. Upravo onako kako bi neki ekstremisti željeli vidjeti nas, artificijelne. Osobno, pokraj ubičajene tjedne prijjetnje smrću, takvi me elementi uopće ne zabrinjavaju. Opasni su otprilike koliko i njihovi grafiti, još jedna mrlja lažne moralnosti na zidovima Babilona. Zovu sami sebe Blade Runners, po nekom skoro zaboravljenom filmu iz dvadesetog stoljeća. Mogu reći da se meni, za razliku od većine, sviđa kinematografija tog perioda. Osvježavajuće je primitivna. Govoreći u terminima kompleksnosti filmska je komunikacija tog vremena, osim nekih izvanrednih iznimki, u usporedbi s današnjom poput vježbe osnovne adicije pred diferencijalnom jednadžbom. Ja nalazim svu tu praznoglavost vrlo opuštajućom i ugodnom. Ne smeta mi čak ni dvodimenzionalna slika, ni nedostatak tri osjetilna prenositelja. Bilo koji način da prođe vrijeme kod mene ima zeleno svjetlo. Jednom sam se čak pridružio jednoj smiješno specijaliziranoj grupi za potporu koja se zvala "Onirički stres uzrokovan dvodimenzionalnom kinemaografijom". Bio je neki tip tamo koji je ustao i rekao;

- Moje ime je Khazam i ja... — dramatična stanka — Ja sanjam električne ovce svake noći! —

Na ovo su, po običaju, svi počeli hvaliti njegovu hrabrost u istupanju i pružati mu podršku tako što su ponavljali njegovo ime (priglupе li metode!). Ja sam bio jedini koji je dodao nešto novo pljesnuvši rukama iznad glave i izustivši čarobne riječi;

- KHAZAM! Ooooblik jastreba! –

Svi su mi lansirali onaj blijedi “ti-sintetički-kretenu” pogled. Drugim riječima, nisu uopće shvatili šalu, nisu imali pojma! Samo su nastavili sa svojim ritualima kao da se stvarno nalazimo u ozbiljnoj grupi sastavljenoj od ozbiljnih ljudi sa ozbiljnim problemima. Baš! Kako da ne!

Tako da vidite, poprilično je teško uklopiti se u masu za strastvenog ljubitelja povijesti kao što sam ja. U slučaju da se pitate, moj omiljeni period je razdoblje Tihog Rata, onog koji je izgradio MIG. Na prijelazu milenija svijet je imao dva izbora – demokraciju i socijalizam. MIG je proizvod oba ova sistema i na njega nema nikakve praktične alternative koja bi bila konkurentna. Najfascinantniji dio čitavog procesa zbio se sredinom 21. stoljeća – na početku Tihog Rata. Tada su se manje zemlje morale stopiti, poput kompanija, kako bi ostale kompetitivne i kako ih veće zemlje ne bi progutale. Kako su isprepletene ekonomije, tako su bili i pripadajući narodi. Svijetom se proširila lančana reakcija golemih melting pot-ova baziranih na principu ujedinjavanja protiv zajedničkog neprijatelja/konkurencije. Bez ispaljenog metka, tijekom samo nekoliko desetljeća, nestalo je više od sto devedeset zemalja ostavljajući za sobom dvadeset i jednu supra-naciju. U principu, takav je neviđeni globalni događaj omogućen time što je vodik zamijenio naftu na mjestu primarnog energenta. Slobodna trgovina je ostala ključni faktor i uskoro su velike multinacionalne kompanije uvidjele da će se povećati profit ako degradiraju dvadeset i jednu granicu u crte na zemljopisnim kartama koje zaozbiljno shvaćaju samo sedmogodišnjaci.

Čovječanstvo su ujedinili pod jednom zastavom lanci restorana brze hrane u pilulama, tvornice elektronički opremljene odjeće i slični. Svaki oružani sukob značio je samo odgodu širenja podružnica i još gore, veliki gubitak potencijalnih potrošača. Tako su ratovi postali neprihvatljiva praksa. Ukratko, čitavi je ljudski rod prihvatio stari američki način života istovremeno odbacivši stari američki način stvaranja zarade. Bitka se više nije vodila između država, vojnih saveza ili religijskih skupina već isključivo između korporacija koje, eto, posjeduju sve. Svaki je vojnik samo još jedan zaposlenik i svaki je zaposlenik samo još jedan vojnik na bojnopolju tržišta. Vlast drže različiti odbori sastavljeni od izvršnih predsjednika najvećih poduzeća koji... bla-bla-bla. Čak i moja malenkost ima pravo glasa u odlukama inter-planetarne vlasti. Ja sam se, naravno, odrekao te privilegije. Meni nije potrebna još jedna besplatna karta za brzo poniranje do najnižih krugova d.o.o. Pakla. Povijest je oduvijek uzimala oblik onih koji su je u tom trenutku stvarali. Stoga nije ni čudno da je posljednje stoljeće bilo dijabolično beživotno, predvidljivo i suhoparno kako samo birokracija zna biti. Prirodno je da vam viša pozicija, poput moje, daje bolju perspektivu cjelokupne situacije. Iz moje fotelje skoro da možete čuti krckanje kostiju našeg bespomoćnog društva uhvaćenog u nemilosrdnom zagrljaju velike papirolozijske anakonde. Sveprisutni je to osjećaj gušenja koji zahtjeva promptni bijeg.

U posljednje sam vrijeme ponovno razmišljao o putovanju, iako sam dosad skupio toliku kilometražu da mi je muka od svih prijevoznih sredstava. Jedina dva mjesta koja nisam vidio barem dvaput su Titan i Pluton. Ali kako je jednom rekao moj djed, taj Titan je prdac od mjeseca. Na Plutonu pak nema ništa osim par orbitalnih stanica usred ničega i nevidljiva granica koju usprkos svom mojem novcu i moći ne mogu prekoračiti. Dakle, mene frustrira više od većine stvarnost po kojoj su među-zvezdana putovanja još uvijek samo tema za pisce Znanstvene-Vjerojatnosti. Riječ “fantastika” je prije više od stoljeća izbačena iz naziva žanra kada se uvidjelo da su njegovi pisci ili pogodili razvoj tehnologije i događaja u budućnosti, ili ih posredno oblikovali. Moj pokušaj da napišem jedan ZV-roman o interstelarnom putovanju neslavno je propao. Još jedan dokaz mojeg tragičnog nedostatka bilo kakvog umjetničkog talenta. No to je sve nebitno. Zamislite samo kakav bi to bio osjećaj, kakav ushit napustiti ovaj otužni planetarni geto kojeg tako inventivno zovemo Sunčev Sustav i trijumfalno posijati nešto smeća po Alpha Centauri. Ovaj kavez, ovaj period naše povijesti toliko je depresivan da sam uvjeren kako će ga buduće generacije zvati Doba Gliba ili tako nekako. Znam da piloti mojih interplanetarnih brodova Sustav zovu Živi Pijesak i u tome su u pravu. Po pitanju putovanja Devet Krugova vam skoro neprimjetno izgore i energiju i vrijeme. Jedan tren imate trideset i dvije, a treptaj i bilijun pogrešaka kasnije kožni indentifikator na vašem ramenu već žmirka s brojkom sto devedeset i osam. Vrijeme nas žigoše kao stoku!

Više je razloga zbog kojih ozbiljno dvojim da ću doživjeti prvi među-zvezdani let. Ne bude mi nadu ni glasine poput nedavne vijesti da je Institut razvio poboljšanje procedure. Navodno sada mogu produžiti naš očekivani životni vijek na pet stotina godina. Naravno da pritom ne govore o našim tijelima, nego o našim umovima. Tamo leži glavni problem, u neuronima, osvetnički neobnavljajućim stanicama mozga. Konzervansima i stimulansima kojima su me natovili uskoro istječe rok, kao da sam nekakvi prokleti mliječni proizvod. Svaki put kada nešto zaboravim, uplašim se da je počelo... Ali ne osjećaju li se tako i ostarjeli prirodnjaci? Nije li to prirodno? Znam li ja uopće što je prirodno? Mogu li znati?

Ja gomilam vrijeme kako bih ostao isti, umjesto da ga trošim kako bi se promijenio. U tome zrcalim način ovog našeg današnjeg sistema. MIG, na primjer, nije još zainteresiran za međuzvezdana putovanja. Druge su stvari sada profitabilnije i s ovako usporenim istraživanjima novih pogona ostat ćemo zarobljeni ovdje sljedećih tisuću godina. Shodno tome bilo bi uzaludno s moje strane zadržati se dodatna dva, tri stoljeća kada znam da neću dočekati svoj posljednji san.

Ne znam, možda ja imam ozbiljno ograničenu maštu, ali čini mi se da sam u životu već isprobao sve osim smrti. Ubijao sam jer posjedujem rudnike i vojne centre, varao sam i pljačkao jer imama više od sedam stotina milijuna zaposlenih, i lagao sam, iako poglavito samome sebi. Tako da sam prije dva dana počinio još dva zločina. Prvi je bio to što sam kupio dozu RESET-a od krijumčara. Spomenuta supstanca uklanja kemijsku ravnotežu nametnutu mozgovima vlasnika umjetnih tijela. Naime, mi, nakon procedure, ne možemo ponovno pasti u depresiju ili barem osjetiti melankoliju. Čim takvi osjećaji počnu izlaziti na površinu tijelo odašilje valove adrenalina preplavljujući nas sa željom za pokretom i lavinom debilnih kvazi-izbor-za-Miss pozitivnih misli. Istom se osmijeh širi od uha do uha kao da ste zvijezda jedne od onih idiotskih reklama za zubnu pastu. Patim za malo dobre, stare depresije i utučenosti. Nažalost, kondicioniranje mozga je sastavni dio čitavog paketa procedure. Na taj se način Institut osigurava da neka njihova sluđena mušterija neće počinuti samoubojstvo. Bilo bi to besmisleno traćenje života kojeg su produžili i još gore - katastrofalno loš publicitet! Zbog cijelog tog paketa emocionalne kastracije pravi umjetnici kategorički odbijaju umjetna tijela. Ako se pak mene pita, ja sam zadovoljan što mi nisu oduzeli sposobnost za nezadovoljstvo. Tako mogu shvatiti da je ovo razapinjane između sreće i dosade postalo stvarno pasji život. Misao koja me dovodi natrag na mog psa koji sada negdje vani cvili pod kišom, uzalud traži sklonište od gorućih kapi. Tužno je u kolikoj mjeri podsjeća na mene. Da sam ja barem nešto naučio od svojih opeklina... Kažu da kada se predozirate sa Reset-om tijelo ostane paralizirano, a um je uhvaćen u nekoj vrsti kolovrta, zatvorenog redosljedja misli. Krug se ponavlja, a tijelo je nepokretno dok ne dosegne krajnju granicu izdržljivosti. Za primjer, moja artificijelna čahura može izdržati bez hrane i vode više od pedeset dana. Jednom kada je ta posljednja crta prekoračena tijelo se nasilno budi u nekontroliranim grčevima. Nekoliko sekundi nakon toga nastupa smrt i konačno, mir. Ova mogućnost vas ne bi trebala zabrinuti koliko je ona vezana za moj drugi zločin, koji je puno veći od prvog. Dogodilo se da sam uspio zaobići korporacijsku sigurnosnu mrežu i neopaženo centralizirati kontrolu nad svim lansiranim bazama AMB projektila razasutih diljem Devet Krugova. Na kraju krajeva, ipak sam ja još uvijek izvršni predsjednik kompanije.

Baze su pozicionirane tako da neutraliziraju eventualne prijetnje asteroida kolonijama. Mala promjena u koordinatama i naša je ekonomija spremna za pomlađujući poticaj zvan destruktivna konstrukcija. Pretpostavljam da će se nakon takve tragedije (kao nakon svih tragedija) svi pitati kako je to bilo moguće? Kako je sva ta nevjerojatna moć završila zgusnuta u rukama samo jednog nestabilnog čovjeka na drogama? Hoće li shvatiti da sam ja proizvod sistema koji sustavno nijeće postojanje ljudske duše? Ljudi na rubu samoubojstva nemaju straha u svijetu u kojem vam prijete posljedicama samo dok posjedujete fizički oblik. Upravo mi je taj sistem vrijednosti dopustio da skupim sudbinu čitavog čovječanstva u mali gumb zaključan između mojeg palca i kažiprsta. Kakva je ovo sažimajuća, Božanska moć! Možda samo drastična i tragična gesta poput ove mogu spasiti ljudski rod da ne potone u potpunosti i umre ugušen u Živom Pijesku. Pa opet...

Koliko god to bilo klišej, ja nisam baš najupućeniji da sudim i presuđujem ijednom čovjeku, a kamoli trideset milijardi duša! U biti je šteta što sam se odlučio učiniti pravu stvar. Bilo bi zabavno da se sve odvalo kako sam planirao. Nisam htio ostaviti Sustav bez ikakve šanse. Izabrao sam jednog nebitnog čovjeka, evo imam njegov dosje ovdje na stolu. Zove se Sergej Morlak, Supra-Nacija broj četiri, istočnoevropski blok, podlinija porijekla croaticus vulgaris. Dijagnosticirana mu je teška depresija sa nekim zanimljivim fobijama. Pokušao je samoubojstvo već triput. Nije da je nesposoban, samo je zadržljivo koliko ima odnosno nema, sreće. Opljačkan svoje nade i duše, On je savršeno utjelovljenje ovog našeg perioda. Za njega sam priredio niz podmetnutih tragova koji bi ga na koncu možda i doveli do mene, tko zna... Da se sve ipak odigralo izgledalo bi kao u jednom od onih starih dvodimenzionalnih filmova. Sada je sve to od male važnosti. Samo da se podignem sa kauča, spremim na sigurno AMB kontroler i uzmem moju normalnu Reset dozu. Zar nije zanimljivo kako ljudi mogu ovako promijeniti mišljenje i postupiti, izabrati ispravno samo kada nam daju dovoljno vremena. Možda je u tome problem. Sistem nam otima isuviše našeg vremena i prostora. Čovjek je tako osuđen da malo po malo izludi. Prema tome nije ni čudno da smo konstantno na rubu katastrofa poput ove koju sam ja bio osmislio. Hvala božici Fortuni da sam ostao razmisliti malo bolje o svemu tome ovdje, u mojim neregistriranim odajama. Sad još samo da vidimo kamo sam stavio kodove za deaktivaciju daljinskog upravljanja i zašto je kontroler kao zaljepljen za moju ruku!? Ne mogu... Ah, da... Sad mi se sve vraća... Sjećam se... Odjavio sam svoje tijelo jedanaestog listopada u šest i četrdeset pet...